

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 319/2017-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. mája 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészároša predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Edenred Slovakia, s. r. o., Karadžičova 8, Bratislava, zastúpenej DEDÁK & Partners, s. r. o., Mlynské nivy 45, Bratislava, a Advokátskou kanceláriou Tomáš Kamenec, s. r. o., Špitálska 43, Bratislava, v mene ktorej koná advokát Mgr. Tomáš Kamenec, vo veci

- namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 21 ods. 1, 2 a 3 a čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd inšpekciou Protimonopolného úradu Slovenskej republiky vykonanou 13. augusta 2014 a následným nakladaním so získanými údajmi, informáciami a dátami;

- namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s porušením čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžnz 6/2015 z 29. júna 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Edenred Slovakia, s. r. o., o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. septembra 2016 elektronicky a 3. októbra 2016 poštou doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Edenred Slovakia, s. r. o., Karadžičova 8, Bratislava (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci

- namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 21 ods. 1, 2 a 3 a čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) inšpekciou Protimonopolného úradu Slovenskej republiky (ďalej len „protimonopolný úrad“) vykonanou 13. augusta 2014 a následným nakladaním so získanými údajmi, informáciami a dátami;

- namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s porušením čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 144 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžnz 6/2015 z 29. júna 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že 13. augusta 2014 bola v priestoroch sťažovateľa vykonaná zamestnancami protimonopolného úradu inšpekcia. Uvedení zamestnanci sa preukázali povereniami.

O priebehu inšpekcie bola spísaná zápisnica č. IZ-342/2014 (ďalej len „zápisnica“). V rámci inšpekcie bola sťažovateľovi odňatá špecifikovaná dokumentácia a tiež bolo realizované vyhľadávanie podľa kľúčových slov vo vybraných počítačoch (e-mailové kontá, pevné disky) zamestnancov sťažovateľa. Takto získané dáta boli bez revízie skopírované na médiá, ktoré *«boli pracovníkmi PMÚ (zákonom neupraveným spôsobom) zapečatené*

a uložené podľa vyjadrenia PMÚ na neurčité „bezpečné miesto“ v budove PMÚ». Prípisom z 3. decembra 2014 protimonopolný úrad oznámil sťažovateľovi termín odpečatenia a prehliadania získaných dokumentov. So samotným odpečatením a prehliadaním špecifikovaných dokumentov sa začalo 8. decembra 2014.

Proti postupu protimonopolného úradu pri inšpekcii podal sťažovateľ sťažnosť podľa zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach v znení neskorších predpisov.

Dňa 13. augusta 2015 podal sťažovateľ žalobu proti nezákonnému zásahu orgánu verejnej správy podľa § 250v Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

O žalobe sťažovateľa rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením č. k. 5 Sžnz 6/2015-104 z 29. júna 2016 tak, že konanie zastavil *„s poukazom na prebiehajúce druhostupňové správne konanie vedené PMÚ. NSSR má zato, meritórnym rozhodnutím o podanej žalobe by bol vynechaný druhý stupeň správneho konania, nakoľko v tomto by sa mali preskúmavať totožné skutočnosti, ako boli namietané v žalobe.“*

Sťažovateľ namieta, že v prerokúvanej veci mu bolo 35-stranové vyjadrenie protimonopolného úradu doručené 20. júna 2016 s tým, že najvyšší súd rozhodol deviaty deň po jeho doručení. Týmto postupom najvyššieho súdu sťažovateľ nemal reálnu možnosť vyjadriť sa k argumentácii protimonopolného úradu, čím malo podľa neho dôjsť k porušeniu základného práva na rovnosť účastníkov a práva vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom a argumentom protistrany.

Sťažovateľ poukazuje na to, že správne konanie začalo oznámením z 13. februára 2015 a inšpekcia bola vykonaná šesť mesiacov skôr – 13. augusta 2014. Údaje získané v priebehu inšpekcie neboli získané v rámci správneho konania, ale v rámci prešetrovania, ktoré sťažovateľovi poskytuje rozdielny rozsah práv.

Dokumenty a údaje získané inšpekciou boli vytlačené a zaradené do tzv. vyšetrovacieho spisu a následne do spisu konania.

Sťažovateľ sa v súdnom konaní domáhal zničenia získaných dokumentov a údajov, pričom zničenia špecifikovaných materiálov sa nemôže domáhať v správnom konaní. Namietaná nezákonnosť dôkazov v správnom konaní môže viesť k tomu, že sa na ne nebude prihliadať, protimonopolný úrad však bude môcť s týmito dokumentmi naďalej nakladať. Podľa sťažovateľa predmetom „súdneho konania teda je ochrana súkromia sťažovateľa, pričom predmetom námietok sťažovateľa v správnom konaní je ochrana jeho procesných práv. Je zrejmé, že v správnom konaní nie je možné efektívne ochrániť súkromie sťažovateľa... Odstránenia nezákonného zásahu orgánu verejnej správy vykonaného mimo správneho konania... sa sťažovateľ nemôže domáhať inými právnymi prostriedkami, rozhodne nie v správnom konaní. NSSR odňal sťažovateľovi možnosť konať pred súdom, ak súdne konanie bez meritórneho rozhodnutia vo veci zastavil a sťažovateľa odkázal na správne konanie.

... *V tejto súvislosti správne konanie, resp. následné súdne konanie v rámci správneho súdnictva nepredstavuje účinný prostriedok nápravy proti vykonanej Inšpekcii v zmysle rozhodnutia ESLP vo veci DELTA Pekárny...*“.

Sťažovateľ ďalej namieta, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je v rozpore s jeho skoršími rozhodnutiami. Vo veciach vedených pod sp. zn. 4 Sžz 1/2013 a sp. zn. 8 Sžnz 2/2015 najvyšší súd vyhovel žalobám proti nezákonnému zásahu orgánu verejnej správy, hoci v predmetných veciach v čase rozhodnutia najvyššieho súdu prebiehali správne konania. Skutočnosť, že v týchto veciach neboli vydané prvostupňové rozhodnutia v správnych konaniach, sťažovateľ nepovažuje za relevantnú. Podľa sťažovateľa v aktuálne prerokovanej veci bola žaloba doručená najvyššiemu súdu pred rozhodnutím správneho orgánu a za uvedený stav je zodpovedný „primárne NSSR, keď v období 6 mesiacov nezabezpečil súčinnosť PMÚ spočívajúcu v predložení jeho spisov v zmysle § 250d ods. 1 OSP. Tento úkon by zabezpečil zamedzenie porušovania namietaných práv sťažovateľa do právoplatného rozhodnutia súdu a taktiež by PMÚ zamedzil rozhodnúť v správnom konaní.“.

Z uvedených dôvodov sa žaloba podľa § 250v OSP nejaví ako účinný prostriedok nápravy, keďže „nemá za následok aspoň dočasné prerušenie realizácie zásahov do práv dotknutej osoby zo strany PMÚ...“.

V napadnutom uznesení najvyšší súd odkázal na svoje rozhodnutie vo veci sp. zn. 3 Sžz 2/2012, ktoré podľa sťažovateľa nemožno aplikovať v prerokúvanej veci. Najvyšší súd v citovanej veci žalobu podľa § 250v OSP prerokoval a zamietol s tým, že prebiehajúce správne konanie nepovažoval za nezákonný zásah, keďže posudzovanie tohto postupu je súčasťou prieskumu zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy. Obdobné závery platia podľa sťažovateľa aj vo vzťahu k rozhodnutiu vo veci sp. zn. 10 Sžz 12/2014.

V dôsledku neodôvodnených rozdielov v rozhodovaní najvyššieho súdu v skutkovo a právne podobných veciach došlo podľa sťažovateľa k porušeniu princípu právnej istoty a práva na prístup k súdu, resp. na spravodlivé súdne konanie.

Sťažovateľ spochybňuje tiež samotnú aplikáciu § 250v ods. 6 OSP, podľa ktorého súd konanie zastaví, ak odpadli dôvody na ďalšie konanie. Podľa sťažovateľa charakter a preskúmateľnosť určitého zásahu sa nemôže meniť v závislosti od rozhodnutia v správnom konaní. Sťažovateľ „považuje za absurdné, aby sa zásah, ktorý po jeho vykonaní môže byť výlučne predmetom prieskumu podľa § 250v OSP, vydaním rozhodnutia v správnom konaní zmenil na zásah preskúmateľný výlučne v správnom konaní. Charakter zásahu je daný jeho vykonaním a nemôže sa dodatočne meniť“.

Sťažovateľ považuje za neakceptovateľný výklad, podľa ktorého správne súdy môžu v konaniach o ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy (v súčasnosti proti inému zásahu orgánu verejnej správy) vyčkať na rozhodnutie správneho orgánu, čím sa zbavia povinnosti rozhodnúť. Opäť takýto postup spochybňuje efektivitu konania podľa § 250v OSP.

Sťažovateľ sa domnieva, že § 250v ods. 6 OSP bol aplikovateľný výlučne za situácie, kedy došlo k faktickému odstráneniu namietaného nezákonného zásahu samotným orgánom verejnej správy. Orgán verejnej správy nemôže rozhodnutím v správnom konaní oddialiť (zmariť) posúdenie zákonnosti jeho úkonu, ktorý bol vykonaný mimo správneho konania,

a prehľbovať tak zásah do subjektívnych práv fyzických a právnických osôb. Inštitút žaloby proti nezákonnému (inému) zásahu orgánu verejnej správy má predstavovať účinný prostriedok nápravy zásahov orgánov verejnej správy, ktoré nie sú rozhodnutiami.

Sťažovateľ odmieta, že by vydanie rozhodnutia PMÚ predstavovalo odpadnutie dôvodu na ďalšie konanie. Je nesporné, že zásah naďalej trvá, čím sa prehľbuje a jeho dôsledky sa prejavujú v zásahoch do ďalších subjektívnych práv sťažovateľa (napr. na základe rozhodnutia PMÚ bola sťažovateľovi uložená pokuta, pričom v kombinácii s jeho medializáciou je zasahované do dobrej povesti sťažovateľa). Nakoľko niet sporu, že zásah do subjektívnych práv sťažovateľa naďalej trvá, podľa názoru sťažovateľa je NS SR povinný vec meritórne prejednať a náležite rozhodnúť.“.

V tejto súvislosti poukazuje sťažovateľ aj na rozhodnutie najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 4 Sžnz 7/2015 a rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 200/05 a sp. zn. I. ÚS 179/2013.

Postupom najvyššieho súdu v prerokúvanej veci a napadnutým uznesením došlo podľa sťažovateľa k odmietnutiu spravodlivosti.

Podľa sťažovateľa v dôsledku právneho názoru najvyššieho súdu došlo aj k porušeniu základného práva na zákonného sudcu, keďže namietaným nezákonným zásahom protimonopolného úradu sa bude zaoberať krajský súd v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy. K zmene vecnej príslušnosti takto malo dôjsť v dôsledku okolností, ktoré vznikli až po podaní žaloby podľa § 250v OSP.

Sťažovateľ tiež namieta postup protimonopolného úradu pri vykonaní inšpekcie a pri ďalšom nakladaní so získanými dokumentmi a údajmi. V prvom rade poukazuje na všeobecný rozsah poverení zamestnancov protimonopolného úradu, ktorí vykonali inšpekciu. Protimonopolný úrad „v poverení tvrdí, že získal informácie, ktoré nasvedčujú tomu, že medzi podnikateľmi uvedenými v poverení došlo k dohode obmedzujúcej hospodársku súťaž... Podľa citovaného poverenia sa majú dohody obmedzujúce hospodársku súťaž týkať stravovacích poukážok ako aj iných benefitných poukážok.

Formulácia rozsahu inšpekcie a definovanie dotknutých vzťahov v poverení sú v zásade neobmedzene široké bez reálnej možnosti pre sťažovateľa namietať nedostatok súvisu vyžadovaných (získavaných) dokumentov a podkladov s účelom Inšpekcie definovaným v poverení. Takýto rozsah poverenia na vykonanie inšpekcie nie je v súlade s právnymi predpismi. Ide o tzv. fishing expedition, kedy PMÚ od podnikateľov, v ktorých priestoroch sú vykonávané Inšpekcie, získava široké množstvo informácií a podkladov a až následne vyhodnocuje ich relevanciu k súťažnému právu...“.

Sťažovateľ poukazuje na rozhodnutia vo veciach sp. zn. 5 Sžnz 1/2015, sp. zn. 5 Sžnz 2/2015 a sp. zn. 8 Sžnz 2/2015, v ktorých najvyšší súd vymedzil náležitosti poverenia a vytkol tiež neprimerane široko definované poverenia. V tejto súvislosti uvádza:

„Na základe informácií, ktoré získal PMÚ nemôže byť proporcionálnym zásahom do práv sťažovateľa preverenie jeho konania vo všetkých oblastiach podnikateľskej činnosti za obdobie 5 rokov (od roku 2011 do roku 2014 v zmysle poverenia). Sťažovateľ namieta, že PMÚ určite nemal informácie, že pri všetkých a akýchkoľvek ponukách vo vymedzenom časovom období došlo zo strany dotknutých podnikateľov k protisúťažnému konaniu. Preto ani inšpekcia nemôže byť vykonaná v rozsahu, v akom bola vykonaná v namietanom prípade.

Požiadavka, aby PMÚ uviedol predmet a účel inšpekcie, predstavuje základnú záruku práva na obranu dotknutých podnikateľov...“

Sťažovateľ tiež uvádza rozhodnutie vo veci sp. zn. 3 Sžz 1/2011, v ktorom najvyšší súd dospel k záveru, že pri vydaní poverenia na vykonanie inšpekcie je potrebné splniť náležitosti rozhodnutia.

Podľa sťažovateľa aj kľúčové slová použité na vyhľadávanie v e-mailoch a na pevných diskoch boli definované „značne široko. Ide o 40 slov, ktoré pod sebou zahŕňajú značné množstvo informácií a dokumentov, ktoré nesúvisia a nijako nemôžu súvisieť s účelom inšpekcie definovanej v poverení.“.

Sťažovateľ ďalej argumentuje tým, že poverenia boli udelené na sedem pracovných dní, t. j. od 13. augusta 2014 do 22. augusta 2014. Podľa sťažovateľa nezákonný zásah tvorí získanie dokumentov a údajov a ich skopírovanie na médiá a následné prehliadanie týchto dát, t. j. oboznamovanie sa s ich obsahom. Sťažovateľ argumentuje tým, že zákon č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 136/2001 Z. z.“) neupravuje nakladanie s údajmi získanými počas inšpekcie, neustanovuje napr. povinnosť zničiť nepoužité údaje, prípadne povinnosť vrátiť ich podnikateľovi. Zamestnanci protimonopolného úradu začali prehliadať dokumenty 8. decembra 2014, *„kedy už pracovníci PMÚ neboli poverení a teda ani oprávnení zasahovať do súkromia sťažovateľa. Sťažovateľ na základe uvedeného namieta, že takéto prehliadanie po 22. 08. 2014 predstavuje neoprávnený zásah do súkromia sťažovateľa.“*

Podľa sťažovateľa je sporné, či výkon inšpekcie vo vymedzenom rozsahu a následné uschovanie získaných informácií a ich prezeranie *«boli realizované v súlade so zákonom a či obmedzenie práva sťažovateľa bolo proporcionálne k sledovanému cieľu, teda či existovala naliehavá spoločenská potreba na tak masívny zásah do garantovaných práv.*

Postup PMÚ pri zapečatení získaných informácií a dokladov, ich uschovaní v „bezpečných priestoroch PMÚ“ a následná manipulácia s nimi nemá akýkoľvek zákonný podklad.»

Podľa sťažovateľa uvedeným postupom došlo k porušeniu jeho práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru a základného práva podľa čl. 7 Charty základných práv Európskej únie. Vychádzajúc aj zo záverov v rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci DELTA PEKÁRNY, a. s., proti Českej republike, sťažovateľ argumentuje, že *„podľa slovenského právneho poriadku neexistujú dostatočné záruky proti svojvôli PMÚ pri inšpekcii a následnom nakladaní s odňatými informáciami a dokumentmi, zásah do práv sťažovateľa nemožno považovať za striktné primeraný sledovanému cieľu.*

... jediným všeobecne záväzným právnym predpisom, ktorý upravuje postup PMÚ pri inšpekcii je ZOHS. Aj táto právna úprava je však len rámcová a podrobne neupravuje

ako má PMÚ inšpekciu vykonať, aké úkony môžu poverení zamestnanci PMÚ realizovať, resp. aké má práva dotknutý podnikateľ. Sťažovateľ namieta, že celý priebeh inšpekcie, ako táto bola vykonaná dňa 13. 08. 2014 v jej priestoroch, nekorešponduje s právnou úpravou a zodpovedá len akýmsi interným postupom PMÚ, ktoré nie sú nikde riadne zverejnené. Navyše NSSR už v minulosti rozhodol, že zabezpečenie získaných dát (vo voľnopredajných obáľkach špecifikovanými pečiatkami, pozn.) je nedostatočné.

Ak neexistuje právna úprava a postup štátneho orgánu je regulovaný len internými pravidlami, ktoré nie sú recipientovi právnych noriem nijako dostupné, odporuje tento stav princípom materiálneho právneho štátu ako aj princípu legality definovanému v čl. 2 ods. 2 ústavy. V stave, kedy sa recipienti právnych noriem nemôžu zo všeobecne záväzných právnych predpisov dozvedieť, ako bude štátny orgán vykonávajúci zákonnú právomoc postupovať, nie je možné hovoriť o žiadnych procesných zárukách rešpektovania základných práv. Postup, ktorým PMÚ realizoval inšpekciu a následné prehliadanie dokumentov sťažovateľa je svojvoľný.

Z právnej úpravy nevyplýva, po akú dobu bude mať PMÚ k dispozícii nosiče s odňatými dátami a ako ich v budúcnosti môže použiť, resp. akým spôsobom tieto budú zničené/vrátené podnikateľovi. Právna úprava rovnako neposkytuje akékoľvek záruky, že dáta sťažovateľa na nosičoch nachádzajúcich sa v priestoroch PMÚ nebudú ďalej kopírované, resp. použité akýmkoľvek iným spôsobom...“.

Sťažovateľ napokon poukazuje na nezákonnosť inšpekcie vykonanej v priestoroch ostatných podnikateľov uvedených v povereniach. V tejto súvislosti uvádza:

„Sťažovateľ okrem Inšpekcie vykonanej v jeho priestoroch PMÚ dňa 13. 08. 2014 poukazuje taktiež na nezákonnosť inšpekcií vykonaných v priestoroch ostatných podnikateľov (definovaných v poverení), ktorí sú v súčasnosti účastníkmi rozkladového konania vedeného pod č. 0003/OKT/2015. Pri týchto inšpekciách boli niektoré zaistené dokumenty a informácie nepochybne chránené právom na dôvernosť korešpondencie sťažovateľa.“

Na tomto základe sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa podľa čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru... uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. 06. 2016, č. k. 5 Sžnz/6/2015-104 porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. 06. 2016, č. k. 5 Sžnz/6/2015-104 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

3. Základné práva sťažovateľa podľa čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 19 ods. 3, čl. 21 ods. 1, čl. 21 ods. 2, čl. 21 ods. 3, čl. 22 ods. 1 a čl. 22 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 ods. 1 Dohovoru... vykonaním inšpekcie Protimonopolného úradu Slovenskej republiky dňa 13. 08. 2014, zápisnica č. IZ-342/2014, a následným nakladaním so získanými údajmi, informáciami a dátami porušené boli.

4. Protimonopolnému úradu Slovenskej republiky sa zakazuje pokračovať v porušovaní práv sťažovateľa, ktoré spočíva v akomkoľvek nakladaní s údajmi, informáciami a dátami (najmä prehliadaní, vytváraní rozmnožením v elektronickej, papierovej alebo inej forme, poskytovanie inej osobe) uloženými na nosičoch, ktoré tvoria prílohy č. 3-7 zápisnice č. IZ-342/2014 zo dňa 13. 08. 2014 z inšpekcie realizovanej v priestoroch sťažovateľa dňa 13. 08. 2014 ako aj ich akýchkoľvek existujúcich rozmnoženín.

5. Protimonopolnému úradu Slovenskej republiky sa zakazuje pokračovať v porušovaní práv sťažovateľa, ktoré spočíva v akomkoľvek použití údajov, informácií a dát uložených na nosičoch, ktoré tvoria prílohy č. 3-7 zápisnice č. IZ-342/2014 zo dňa 13. 08. 2014 z inšpekcie realizovanej v priestoroch sťažovateľa dňa 13. 08. 2014 ako aj ich akýchkoľvek rozmnožením pri prešetrovaní a akomkoľvek konaní.

6. Protimonopolný úrad Slovenskej republiky je povinný do troch dní od právoplatnosti nález, za prítomnosti zástupcu sťažovateľa zničiť údaje, informácie a dáta uložené na nosičoch, ktoré tvoria prílohy č. 3-7 zápisnice č. IZ-342/2014 zo dňa 13. 08. 2014 z inšpekcie realizovanej v priestoroch sťažovateľa dňa 13. 08. 2014 ako aj ich akékoľvek rozmnoženiny (v elektronickej, papierovej alebo inej forme) spôsobom, ktorý zaručuje nemožnosť obnovy údajov, informácií a dát (v prípade elektronických dát minimálne štandardom DoD_5220.22 7-pass alebo ekvivalentom).

7. Základné práva sťažovateľa podľa čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 19 ods. 3, čl. 21 ods. 1, čl. 21 ods. 2, čl. 21 ods. 3, čl. 22 ods. 1 a čl. 22 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 Dohovoru... vykonaním inšpekcií Protimonopolného úradu Slovenskej republiky v priestoroch spoločnosti: [REDAKOVANÉ]... (zápisnica č. IZ-343/2014); [REDAKOVANÉ].. (zápisnica č. IZ-344/2014); [REDAKOVANÉ]... (zápisnica č. IZ-345/2014) a v prípade [REDAKOVANÉ].. aj v rámci pokračovania inšpekcie dňa 14. 08. 2014 (zápisnica č. IZ-346/2014 a IZ-349/2014) a následným nakladaním so získanými údajmi, informáciami a dátami porušené boli.

8. Protimonopolnému úradu Slovenskej republiky sa zakazuje pokračovať v porušovaní práv sťažovateľa, ktoré spočíva v akomkoľvek použití údajov, informácií a dát (vrátane vytvorenia a použitia ich rozmnoženín), v ktorých sťažovateľ vystupuje ako odosielateľ alebo príjemca, získaných v rámci inšpekcií vykonaných dňa 13. 08. 2014 v priestoroch spoločnosti: [REDAKOVANÉ].. (zápisnica č. IZ-343/2014); [REDAKOVANÉ].. (zápisnica č. IZ-344/2014); [REDAKOVANÉ]... (zápisnica č. IZ-345/2014) a v prípade [REDAKOVANÉ].. aj v rámci pokračovania inšpekcie dňa 14. 08. 2014 (zápisnica č. IZ-346/2014 a IZ-349/2014).

9. Protimonopolný úrad Slovenskej republiky je povinný do troch dní od právoplatnosti nálezu, za prítomnosti zástupcu sťažovateľa zničiť všetky údaje, informácie a dáta, v ktorých sťažovateľ vystupuje ako odosielateľ alebo príjemca, získané v rámci inšpekcií vykonaných dňa 13. 08. 2014 v priestoroch spoločnosti: [REDAKOVANÉ]... (zápisnica č. IZ-343/2014); [REDAKOVANÉ].. (zápisnica č. IZ-344/2014); [REDAKOVANÉ]... (zápisnica č. IZ-345/2014) a v prípade [REDAKOVANÉ].. aj v rámci pokračovania inšpekcie dňa 14. 08. 2014 (zápisnica č. IZ-346/2014 a IZ-349/2014) ako aj ich akékoľvek rozmnoženiny (v elektronickej, papierovej alebo inej forme) spôsobom, ktorý zaručuje nemožnosť obnovy údajov, informácií a dát (v prípade elektronických dát minimálne štandardom DoD_5220.22 7-pass alebo ekvivalentom).

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky a Protimonopolný úrad Slovenskej republiky sú povinní do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia nahradiť sťažovateľovi trovy konania.“

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) o dočasnom opatrení takto:

„1. Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Protimonopolnému úradu Slovenskej republiky používať údaje, informácie a dáta, ktoré tvoria prílohy č. 3-7 zápisnice č. IZ-342/2014 zo dňa 13. 08. 2014, získané v priebehu inšpekcie v priestoroch sťažovateľa dňa 13. 08. 2014 alebo s týmito údajmi, informáciami a dátami akokoľvek nakladať, a to do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Protimonopolnému úradu Slovenskej republiky používať údaje, informácie a dáta, v ktorých sťažovateľ vystupuje ako odosielateľ alebo príjemca, získané v rámci inšpekcií vykonaných dňa 13. 08. 2014 v priestoroch spoločností: [REDAKOVANÉ]... (zápisnica č. IZ-343/2014); [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ].. (zápisnica č. IZ-344/2014); [REDAKOVANÉ].. (zápisnica č. IZ-345/2014) a v prípade [REDAKOVANÉ].. aj v rámci pokračovania inšpekcie dňa 14. 08. 2014 (zápisnica č. IZ-346/2014 a IZ-349/2014) alebo s týmito údajmi, informáciami a dátami akokoľvek nakladať, a to do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky odkladá vykonateľnosť uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. 06. 2016, č. k. 5 Sžnz/6/2015-104 do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.“

Návrh na rozhodnutie o dočasnom opatrení odôvodňuje takto:

„Sťažovateľ zdôrazňuje, že PMÚ v súčasnosti naďalej nakladá s údajmi získanými v rámci Inšpekcie, ktoré boli podľa názoru sťažovateľa získané nezákonne. Tieto údaje sú PMÚ analyzované, rozmnožované, resp. s nimi môže byť inak nakladané bez vedomia sťažovateľa.

Nakoľko sťažovateľ touto sťažnosťou napáda právoplatné rozhodnutie súdu o zastavení konania 5 Sžnz/6/2015, ktoré predstavuje odpadnutie dôvodu pre obligatórne prerušenie správneho konania, sťažovateľ žiada, aby ústavný súd poskytol sťažovateľovi

dočasnú ochranu do právoplatného skončenia konania pred ústavným súdom, aby v rámci správneho konania nedochádzalo k prehlbovaniu zásahu do jeho subjektívnych práv.

Sťažovateľ sa týmto v zásade dovoľáva účinnosti súdnej kontroly Inšpekcie ex post v zmysle rozhodnutia ESLP vo veci DELTA Pekárny tak, aby bola úplná náprava nezákonného zásahu naďalej možná...

Predmetné údaje sú používané najmä v správnom konaní vedenom PMU pod č. 0003/OKT/2015, v ktorom už bolo dňa 11. 02. 2016 vydané prvostupňové rozhodnutie č. 2016/KH/1/1/004 ukladajúce sťažovateľovi pokutu vo výške 845.237,- EUR. V tomto rozhodnutí je sprístupnený obsah nezákonne získaných informácií sťažovateľa, pričom PMU toto rozhodnutie na základe žiadosti podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám ďalej sprístupňuje verejnosti.

V prípade pokračovania správneho konania a potvrdenia tohto rozhodnutia druhostupňovým orgánom sa stane predmetná pokuta vykonateľná, pričom právny poriadok Slovenskej republiky nezaručuje sťažovateľovi právny nárok na odklad vykonateľnosti v prípade podania správnej žaloby. V zmysle uvedeného hrozí, že sťažovateľ bude na základe nezákonne získaných dôkazov povinný uhradiť enormné finančné prostriedky. Úhrada tak vysokej sumy predstavuje ohrozenie podnikateľskej činnosti sťažovateľa.

Sťažovateľ sa domnieva, že zákaz používania a nakladania s údajmi sťažovateľa získanými v priebehu Inšpekcie, resp. inšpekcií v priestoroch ostatných účastníkov konania č. 0003/OKT/2015, do právoplatného skončenia konania pred ústavným súdom neohrozuje verejný záujem. PMÚ bude mať dostatok času na rozhodnutie o rozklade po rozhodnutí ústavného súdu. Nariadením predmetného zákazu nemôže iným osobám vzniknúť závažná ujma. Preto sťažovateľ považuje podmienky podľa § 52 ods. 2 Zákona za splnené.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti namieta, že inšpekciou protimonopolného úradu bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 7 Charty základných práv Európskej únie. Namietané porušenie označeného základného práva sťažovateľ nezahrnul do petitu sťažnosti. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že označenie základných práv a slobôd, ktoré sťažovateľ uvedie v jednotlivých bodoch odôvodnenia sťažnosti, považuje za súčasť jeho argumentácie (m. m. IV. ÚS 89/2010, IV. ÚS 126/2012, II. ÚS 220/2016), ktoré však v prípade, že neboli premietnuté do petitu sťažnosti, nie sú predmetom rozhodovania ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu (m. m. III. ÚS 119/03, I. ÚS 34/2015). Z uvedeného dôvodu ústavný súd nerozhodoval o namietanom porušení označeného práva inšpekciou protimonopolného úradu.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s porušením čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 144 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu, resp. jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Najvyšší súd napadnutým uznesením z 29. júna 2016 zastavil konanie podľa § 250v ods. 6 OSP z dôvodu, že odpadli dôvody na ďalšie konanie. V odôvodnení poukázal na žalobu sťažovateľa a na vyjadrenie protimonopolného úradu k tejto žalobe. Následne uviedol tieto právne závery:

«Najvyšší súd posúdil návrh navrhovateľa v intenciách definičných znakov, ktorými je nezákonný zásah vymedzený v ust. § 250v O. s. p. a dospel k záveru, že odpadli dôvody na ďalšie konanie.

Návrh bol doručený najvyššiemu súdu dňa 14. 08. 2015. Z pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že dňa 11. februára 2016 bolo odporcom vydané prvostupňové rozhodnutie č. 2016/KH/1/1/004 vo veci samej.

Vzhľadom na to, že navrhovateľ napáda skutočnosti, ktoré budú preskúmané Radou úradu v druhostupňovom konaní, a v rámci nich skutočnosti, ktoré ako úkony správneho orgánu vykonávané v správnom konaní ani nemôžu byť predmetom návrhu v zmysle § 250v O. s. p., najvyšší súd zastáva názor, že musí návrh zastaviť. V tejto súvislosti poukazuje i na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 13. 11. 2012, sp. zn. 3 Sžz/2/2012 (publikované pod č. 98 v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a súdov SR 7/2013), kde sa okrem iného uvádza: „Správne konania, vedené pred orgánmi verejnej správy sú obvykle zakončené vydaním administratívneho rozhodnutia, ktoré je preskúmateľné súdom v správnom súdnictve. Postup správneho orgánu predchádzajúci vydaniu rozhodnutia je následne súdom preskúmaný v konaní o žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy. Návrhom na ochranu pred nezákonným zásahom nie je možné úplne negovať vedenie a účinky správneho konania. V prípade, ak by súd v rámci konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy preskúmal zákonnosť, resp. prípustnosť vedenia správneho konania, dopustil by sa predčasného konania, ktoré by zasahovalo do právomoci orgánov verejnej správy. Takýmto konaním by došlo k prelínaniu súdnej moci s mocou výkonnou. Prieskum zákonnosti postupu správneho orgánu v rámci správneho konania je súčasťou prieskumu zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy, preto nie je možné v rámci konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy preskúmať zákonnosť správneho konania, ktoré predchádza vydaniu administratívneho rozhodnutia.“

Správny súd nemôže svojou rozhodovacou činnosťou nahradiť správnu úvahu a rozhodnutie orgánu verejnej správy, inak by poprel zmysel a úlohu správnych orgánov. Ak sa teda navrhovateľ domnieva, že postupom odporcu boli v správnom konaní porušené jeho práva a oprávnené záujmy, bude sa ich ochrany mať možnosť domáhať prostredníctvom žaloby na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia správneho orgánu, po vydaní druhostupňového rozhodnutia v administratívnom konaní.

Správne konania vedené pred orgánom verejnej správy sú obvykle zakončené vydaním administratívneho rozhodnutia, ktoré je preskúmateľné súdom v správnom súdnictve. Postup správneho orgánu predchádzajúci vydaniu rozhodnutia je následne súdom preskúmaný v konaní o žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy. Začatie samotného správneho konania v tejto veci bude rovnako, ako zákonnosť celého postupu odporcu v správnom konaní až predmetom súdneho prieskumu o žalobe na preskúmanie zákonnosti správneho orgánu, a to vrátane dôkazov, ktoré budú tvoriť podklad pre vydanie rozhodnutia odporcu. Všetko za predpokladu, že budú splnené zákonné podmienky vyplývajúce z § 244 a nasl. O. s. p.

Najvyšší súd opätovne zdôrazňuje, že odporca už vydal prvostupňové rozhodnutie, ktoré navrhovateľ napadol rozkladom a v súčasnosti prebieha konanie na druhostupňovom správnom orgáne. Keďže navrhovateľ podal na najvyšší súd návrh na ochranu pred nezákonným zásahom, od odporcu si najvyšší súd vyžiadal celý administratívny spis a z toho dôvodu nemohol odporca ukončiť rozhodovanie o rozklade. Správny orgán bude v konaní pokračovať po vrátení administratívneho spisu.

Konanie v správnom súdnictve nie je „pokračovaním“ správneho konania. Ochrana verejných subjektívnych práv fyzických a právnických osôb zo strany správnych súdov má subsidiárny charakter vo vzťahu k ochrane, ktorú poskytujú orgány verejnej správy. Preto fyzická alebo právnická osoba, ktorej práva boli porušené alebo ohrozené, má sa prioritne domáhať ochrany svojich práv na správnom orgáne. Ak nedošlo k náprave a ochrane zo strany orgánov verejnej správy, je možné, aby sa fyzická alebo právnická osoba domáhala ochrany svojich práv na správnom súde. Najvyšší súd poukazuje na skutočnosť, že v prípade, ak by v tejto veci konal, posudzoval by na základe návrhu navrhovateľa rovnakú vec ako bude posudzovať Rada úradu – druhostupňový správny orgán v správnom konaní, čím by došlo k situácii, že súd vlastne nahrádza rozhodovanie správneho orgánu

a súdny zásah tak stráca subsidiárny charakter. Zásah súdu v prípade ochrany pred nezákonným zásahom by mal naopak nastúpiť práve v prípade, ak nápravu ešte nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, nakoľko vo veci ešte správny orgán nerozhodol. Navrhovateľ rozhodnutie prvostupňového orgánu v rámci zákonnej lehoty napadol riadnym opravným prostriedkom – rozkladom, ktorý obsahuje aj námietky aké sú obsiahnuté v návrhu na ochranu pred nezákonným zásahom odporcu. Preto nie je v tomto štádiu súdneho konania dôvod preskočiť druhý stupeň administratívneho konania a posudzovať tú istú vec súdom.

Začaté správne konanie je aktuálne v štádiu, keď bolo vydané prvostupňové rozhodnutie Protimonopolného úradu SR č. k. 2016/KH/1/004 dňa 11. 02. 2016.

S poukazom na uvedené skutočnosti dospel senát najvyššieho súdu k záveru, že odpadol dôvod na ďalšie konanie a preto konanie zastavil. Najvyšší súd nepovažoval ďalej za nevyhnutné a ani účelné, vzhľadom k tomu, že neboli splnené zákonom stanovené procesné podmienky, zaoberať sa podrobnejšie všetkými ďalším namietanými skutočnosťami.»

Podľa ústavného súdu z argumentácie najvyššieho súdu v napadnutom uznesení dostatočne vyplýva, z akých dôvodov najvyšší súd dospel k záveru, že odpadli dôvody na ďalšie konanie podľa § 250v ods. 6 OSP, na základe ktorého konanie zastavil. Tento právny záver ústavný súd nepovažuje za arbitrárny a ani zjavne neodôvodnený, preto je ústavne udržateľný.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoje skoršie uznesenie sp. zn. III. ÚS 676/2016 z 11. októbra 2016, ktorým rozhodol v skutkovo a právne totožnej veci. Právne závery ústavného súdu v uvedenej veci majú relevanciu aj pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa. Ústavný súd považuje za vhodné uviesť tieto časti odôvodnenia uznesenia sp. zn. III. ÚS 676/2016 z 11. októbra 2016:

„28. Ako najvyšší súd v súvislosti s definíciou nezákonného zásahu uviedol, nevyhnutným predpokladom poskytnutia ochrany v konaní podľa § 250v OSP je to, že takýto zásah trvá, a to, že jeho podstatu nepatrí preskúmavať samotným správnym orgánom alebo správne súdu v inom konaní. V prípade sťažovateľky boli skopírované

údaje protimonopolným úradom použité v ďalšom priebehu správneho konania, sama sťažovateľka uvádza, že boli sprístupnené ich zaradením do odôvodnenia rozhodnutia protimonopolného úradu. Na druhej strane, pokiaľ boli skutočne získané nezákonne, táto skutočnosť odôvodňuje zrušenie prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu, ktoré s ohľadom na súčasný stav konania zákon zveruje orgánu oprávnenému rozhodovať o rozklade sťažovateľky a neskôr prípadne správneho súdu v konaní o správnej žalobe. Ani ústavný súd nespochybňuje možnosť využiť žalobu o ochranu proti nezákonnému zásahu orgánu verejnej správy aj v prípadoch nezákonne vedenej inšpekcie protimonopolným úradom, avšak iba v tom štádiu konania, keď niet iného procesného prostriedku na dosiahnutie nápravy. Pokiaľ sťažovateľka žiada žalobou zničenie skopírovaných údajov a tieto už boli využité ako dôkazy vo vydanom, hoci dosiaľ neprávoplatnom rozhodnutí protimonopolného úradu, posúdiť ich zákonnosť patrí druhostupňovému správnomu orgánu, resp. neskôr prípadne správnomu súdu konajúcemu o správnej žalobe proti postupu a rozhodnutiu. Až po vyriešení otázky zákonnosti získania a použitia týchto dôkazov na to príslušným orgánom, ak táto bude vyriešená so záverom o ich nezákonnosti, prichádza do úvahy podanie žaloby, ktorou by sa sťažovateľka domáhala ich zničenia, tak aby nemohli byť využité v budúcnosti. V tomto štádiu správneho konania však riešiť otázku ich zákonnosti a zákonnosti ich získania nepatrí súdu konajúcemu o žalobe o ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej moci.

29. Ako vyplýva z odôvodnení rozsudkov najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžnz 2/2015 z 25. júna 2015 a sp. zn. 8 Sžnz 2/2015 z 28. apríla 2016, na ktoré poukazuje sťažovateľka, v oboch týchto veciach bola predmetom konania ochrana pred nezákonným zásahom, ktorým bola inšpekcia vykonaná protimonopolným úradom v priestoroch žalobcov, avšak na rozdiel od veci sťažovateľky v situácii, keď protimonopolný úrad vo veci samej ešte nerozhodol ani v prvom stupni. Najvyšší súd sa v týchto veciach nemusel preto zaoberať otázkou povahy konania o ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy a jeho vzťahu k správnomu konaniu v štádiu druhostupňového konania, resp. následného konania o žalobe o nezákonnosť rozhodnutia vo veci samej, ktorého súčasťou je i preskúmavanie postupu správneho orgánu prechádzajúceho vydaniu rozhodnutia. Nedôvodne preto sťažovateľka najvyššiemu súdu vyčíta, že v jej veci sa s obsahom týchto rozhodnutí nevysporiadal. Bol by povinný tak upraviť iba v prípade, ak by žalobu

sťažovateľky meritórne prejednal, avšak dospel by k odlišnému výkladu právnej úpravy vykonávania inšpekcie protimonopolným úradom než v rozhodnutiach sp. zn. 5 Sžnz 2/2015 z 25. júna 2015 a sp. zn. 8 Sžnz 2/2015 z 28. apríla 2016.“

Rovnako tak ústavný súd už uviedol, že právomoc všeobecného súdu vstúpiť autoritatívne do konfliktu medzi verejnou správou a jednotlivcom sa uplatňuje len subsidiárne a len vtedy a tam, kde iná právna možnosť ochrany chýba. V súvislosti s konaním o návrhu vo veci ochrany pred nezákonným zásahom podľa § 250v OSP je rozhodujúce, či namietaný zásah bol realizovaný v rámci správneho konania, ktoré bude ukončené vydaním rozhodnutia, alebo mimo rámca akéhokoľvek správneho konania (II. ÚS 430/2016).

Vychádzajúc z uvedených právnych záverov, možno akceptovať ako ústavne súladný právny záver najvyššieho súdu o zastavení konania, ktorý vychádza zo subsidiárnej povahy konania podľa § 250v OSP voči konaniu podľa § 247 a nasl. OSP. V čase rozhodovania najvyššieho súdu bolo zrejmé, že inšpekcia vykonaná protimonopolným úradom podľa § 22a zákona č. 136/2001 Z. z. viedla k začatiu konania podľa § 25 a nasl. zákona č. 136/2001 Z. z. a následne k rozhodnutiu správneho orgánu v prvom stupni. Podklady získané inšpekciou sa stali súčasťou administratívneho spisu a boli podkladom aj vydaného rozhodnutia protimonopolného úradu [č. 2016/KH/1/1/004 z 11. februára 2016, pozn. (ďalej aj „rozhodnutie protimonopolného úradu“)]. V čase rozhodovania najvyššieho súdu prebiehalo konanie o rozklade sťažovateľa s následnou možnosťou podať žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy podľa § 247 a nasl. OSP (resp. žaloby podľa § 177 a nasl. alebo podľa § 194 a nasl. zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení zákona č. 88/2017 Z. z.). V rámci týchto konaní správny súd môže preskúmať aj postup protimonopolného úradu pri vykonaní inšpekcie, keďže táto inšpekcia priamo viedla k začatiu konania a k vydaniu jeho rozhodnutí. Nemožno identifikovať presvedčivé dôvody, ktoré by viedli k záveru, že uvedené právne prostriedky – t. j. konanie o rozklade a ingerencia správneho súdu v príslušnom konaní – nepredstavujú dostupné a účinné prostriedky nápravy pre sťažovateľa. Z uvedených dôvodov možno tiež konštatovať, že sú naplnené aj požiadavky vyplývajúce z judikatúry Európskeho súdu

pre ľudské práva týkajúce sa rozhodovania o namietanom porušení čl. 8 ods. 1 dohovoru v prípade vstupu a vykonania inšpekcie zamestnancami správneho orgánu vo firemných priestoroch podnikateľa – právnickej osoby, ktorá akceptuje aj následnú súdnu kontrolu takýchto zásahov (porovnaj napr. rozsudky vo veciach Delta Pekárny, a. s., proti Českej republike z 2. 10. 2014, prípadne Société Colas a ostatní proti Francúzsku zo 16. 7. 2002).

Ústavný súd takto dospel k záveru, že právny záver najvyššieho súdu vyjadrený v napadnutom uznesení z 29. júna 2016 predstavuje jeden z možných a v zásade ústavne akceptovateľných spôsobov právneho posúdenia uvedenej skutkovej situácie. Skutočnosť, že existujú rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré predstavujú odlišné právne posúdenie obdobných skutkových situácií, nie je sama osebe dostatočná pre záver o porušení označených práv sťažovateľa. Je potrebné prihliadnuť na to, že judikatúra všeobecných súdov vo veciach súťažného práva a práva hospodárskej súťaže je pomerne nová a stále sa rozvíja s tým, že rozdielnu judikatúru primárne reguluje a zjednocuje najvyšší súd (m. m. napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 199/07, I. ÚS 18/08, II. ÚS 273/08, IV. ÚS 331/09, IV. ÚS 342/2010, II. ÚS 2/2016).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 21 ods. 1, 2 a 3, čl. 22 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru inšpekciou protimonopolného úradu a následným nakladaním so získanými údajmi, informáciami a dátami

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Vychádzajúc zo záverov uvedených aj v časti II.1 tohto uznesenia, ústavný súd konštatuje, že námietky sťažovateľa smerujúce proti inšpekcii protimonopolného úradu a následnému nakladaniu so získanými údajmi, informáciami a dátami, môže sťažovateľ uplatniť v rozklade proti rozhodnutiu protimonopolného úradu, o ktorom nebolo v čase rozhodnutia ústavného súdu ešte rozhodnuté, a prípadne tiež v správnom súdnom konaní pred príslušným všeobecným súdom.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol aj v tejto časti pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2017